

[Lenger]

hedsstyrelsen tilsyneladende mener, og med de skræmmende økonomiske perspektiver, der ligger i fremtiden, kan vi heller ikke i længden overlade finansieringen alene til sygehuskommunerne.

Afslutningsvis vil jeg gerne citere fra Steffen Jønkes i øvrigt fremragende kronik i gård i Berlingske Tidende, fordi han i et velvalgt eksempel viser karakteren af den opgave, som vi står over for; han viser noget om opgavens ofte ubestemmelige, nærmest kafkaeske karakter:

»En af mine venner var for et stykke tid siden indlagt på en neuromedicinsk afdeling, og i forbindelse med undersøgelserne blev han foreslået at få en test for antistoffer mod AIDS-virus. I tiden fra blodprøven blev taget, til svaret forelå, blev han ikke alene flyttet til enestue, der blev også gjort en del, mildest talt inkonsekvente foranstaltninger, angiveligt på grund af den eventuelle smittefare. Da jeg spurgte en sygeplejerske om meningen med det hele, svarede hun lidt opgivende: ja, det ved jeg heller ikke.«

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Flere ordførere har udtalt glæde over, at Folketingets partier stort set er enige i denne sag, og det er naturligvis en glæde, som vi deler.

Når det er sagt, vil jeg minde om, at da AIDS-truslen dukkede op, skabte den rent faktisk panik, også blandt fagfolk, der i første omgang var tvivlrådige over for, hvordan sagen skulle gribes an. Det var baggrunden for en af tragedierne, nemlig de knap 100 blødere, der blev smittet, inden varmebehandlingen kom i system. Hvor mange af dem, der når at udvikle sygdommen, ved vi ikke, men vi ved, at ikke mindst de vil få behov for psykosocial og anden bistand, også fordi eksperter erkender, at tryk og omsorg styrker immunberedskabet. Modsat er uvidenhed og fordomme skyld i en stor del af ulykkerne eller forstærker dem i hvert fald.

Behandlingen af AIDS består stort set i at hæmme følgesygdomme og at lindre tilværelsen for patienterne. Med den fordoblingstid af tilfældene på omkring et år, som man i bedste fald må regne med, er alene det en så voldsom opgave for vort sundhedsvæsen, at enhver opbremsning i smittespedningen er

berettiget, ikke blot af menneskelige grunde, det siger sig selv, men også af økonomiske. Derudover må man forberede sig på, at nok skal en væsentlig del af behandlingen fortsat foregå på sygehuse, foreløbig mest i København, men senere også andre steder. Her vil der også blive behov for andre plejeforanstaltninger, og til det må der uddannes specielt personale. Det kan man ikke regne med vil kunne klares af hjemmehjælpere eller andre.

En væsentlig indsats må også forberedes og udbygges for dem, der er konstateret positive uden at have udviklet sygdommen. Her er det personlige, menneskelige egenskaber, der må til. Dette arbejde udføres allerede i betydelig udstrækning af forskellige private organisationer. Det er vores opfattelse, at de skal fortsætte med det, men disse organisationer vil naturligvis ikke kunne klare det uden væsentlig støtte fra det offentlige.

Det må heller ikke overses, at selv om de velrenommerede organisationer gør et stort og uegennyttigt arbejde, er der også kredse blandt de homoseksuelle, som heller ikke de når ud til. Derfor må ethvert seriøst initiativ til oplysning og støttekampagne ud over de igangværende overvejes omhyggeligt. Hr. Lenger omtalte lidt hånligt duplikatorplanet. Jeg tror, vi også skal have det plan med.

Imidlertid må vi ikke overse, at vel har AIDS i første omgang hovedsagelig ramt risikogrupperne, men man kan ikke regne med, at det vil være sådan fremover. Det, der også kan blive et problem, er de raske smittebærere, og det er først og fremmest dem, der også må være ansvarlige, uden at det må føre til paniksituationer.

Foreløbig har det været væsentligt at hindre diskriminering af bøsser, fordi der trods al oplysning latent i befolkningen viste sig en usikkerhed over for bøsser, der, når angsten for en ukendt sygdom breder sig, kan slå over i direkte heksejagt. Derfor er det godt, at Folketinget via lovgivningen nu slår fast, at diskriminering ikke må finde sted, heller ikke mod folk på grund af deres seksuelle orientering. Men det vigtigste er og bliver befolkningens holdning. Den kan kun blive afbalanceret ved oplysning over en bred front. Hvordan skal denne oplysning være? Den skal først og fremmest være åben og ærlig, og det gælder ikke mindst smitterisici, netop fordi der er så mange flere smittespre-